

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/200/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206321
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5812206321.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Námestovo č. k. 8C/156/2012-112 zo dňa 23. októbra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu, ktorá mu bola spôsobená tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Námestovo. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia v exekučnej veci (navrhovateľa ako oprávneného) vedenej súdnym exekútorom pod sp. zn. Ex 12467/2011 (výrok II). Okresný súd zamietol aj návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd (výrok I).

Z vykonaného dokazovania okresný súd nemal preukázané tvrdenia navrhovateľa, že by postupom exekučného súdu v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Konštatoval, že aj keď poverenie súdnemu exekútorovi bolo udelené po vyše 9-tich mesiacoch od doručenia žiadosti, konanie až na obdobie začiatku roka 2011 prebiehalo v zásade plynule, pričom navrhovateľ neoznačil žiaden dôkaz o tom, že v predmetnom konaní bola príslušným orgánom konštatovaná existencia zbytočných priesťahov v súvislosti s vydaním poverenia. Súd nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti odporcu za navrhovateľom tvrdené ujmy. Navrhovateľ napriek riadnemu poučeniu o jeho dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nielen že nepredložil, ale neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali tvrdenie, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu, či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo na mieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1 a 2 Zákona č. 514/2003 Z. z.. Navrhovateľom

vyčíslené a ničím neobjektívizované paušálne náklady na správu pohľadávky pomocou informačného systému v sume 70 Eur, na udržiavanie a správu informačného systému v čiastke 40 Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania v čiastke 15 Eur neprihliadal. Zdôraznil, že pri náhrade skutočnej škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené výdavky, ktoré by nebolo nutné vynaložiť nebyť škodnej udalosti. Priradenie navrhovateľom uvedených nákladov pod ušlý zisk neprichádzalo potom do úvahy už len vzhľadom na samotnú definíciu ušlého zisku, ktorým je zmarený majetkový prospech očakávaný s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktorý však nenastal v dôsledku škodnej udalosti. Navrhovateľ nepreukázal, ani nijako bližšie nevysvetlil, ako paušálne náklady na správu pohľadávky voči povinnému súvisia s tvrdeným nesprávnym úradným postupom súdu. V žalobe síce poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému, no nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto následkom aj skutočne došlo. Pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania prvostupňový súd vychádzal z toho, že otázka zákonného sudcu nie je svojim charakterom takou predbežnou otázkou, ako to majú na mysli ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/, resp. § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.. Navyiac v prejednávanej veci dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ predostrel už v žalobnom návrhu, pričom prepísaným postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. bola táto jeho výhrada už vyriešená nadriadeným Krajským súdom v Žiline - uznesením zo dňa 19.02.2013, sp. zn. 9NcC/93/2013, ktorým bola sudkyňa JUDr. Gabriela Kyselová vylúčená z prejednávania a rozhodovania v tejto veci a súčasne bolo rozhodnuté, že ostatní sudcovia Okresného súdu Námestovo, vrátane zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka, nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania tejto veci. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že procesne úspešnému odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko tento si ich nevyčísľil a z obsahu spisu ani nevyplýval ich vznik.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie.

Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie a v danej spojitosti súdu vytýkal, že vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť, že mu nebolo doručené písomné vyjadrenie odporcu k žalobe, ale toto mu bolo doručované až so samotným rozsudkom vo veci samej.

Ďalej navrhovateľ uviedol, že urobil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti takéhoto sudcu nemožno považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo tak vydané v rozpore s judikatúrou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanie práva na nestranný súd. Súdu prvého stupňa vytýkal viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odôvodnení prezentované úseky tomu nenasvedčujú. Za nepochybne preukázaný považoval nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prieťahy v konaní a nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote. Zároveň nesprávny úradný postup súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa preto musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí preto nie je, čo ho robí nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Odporca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (podľa § 214 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ

zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený aj o predbežnom právnom posúdení (§ 118 ods. 2 O.s.p.). V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky, že vo veci bolo rozhodované bez nariadenia pojednávania bezpredmetné.

Rovnako za nedôvodnú považoval krajský súd aj námietku odvolateľa, že vo veci nerozhodoval zákonný sudca. Zákonný sudca správne postupoval v intenciách záväzného rozhodnutia nadriadeného súdu o jeho nevylúčení. Odvolateľ v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné/ďalšie okolnosti, ktoré by mali zakladať jej vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia nadriadeného súdu. Zároveň dotknutý záver o nevylúčení rešpektuje aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (napr. uznesenia sp. zn. 3Nc 14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo 201/2013 z 19.06.2013) v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti.

Opomenúť nie je možné ani výsledky aktuálnej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR (napr. I. ÚS 88/2013 z 06.02.2013) vo vzťahu k (neúspešným) ústavným sťažnostiam navrhovateľa v obdobných prípadoch.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu ku vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovania, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej a konkrétnej rovine.

V tejto spojitosti platí, že odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmavať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“ nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa predmetnou odvolacou námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí, takéto tvrdenie okresný súd nevyvodil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

K namietanej nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov krajský súd uvádza, že okresný súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanovisko účastníkov, procesný stav v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné a nepreskúmateľné. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie nepredložil relevantnú, resp. akúkoľvek protiargumentáciu.

Navrhovateľ v úvode odvolania uvádzal, že rozsudok okresného súdu napáda „v celosti“, teda aj vo výroku, ktorým nebolo vyhovené jeho žiadosti na prerušenie konania. Aj v tomto prípade je súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p.. Navrhovateľ však v súvislosti s touto časťou rozhodnutia, napriek tomu že ho napadol, neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré ho považuje za nesprávne. Krajský súd preto v tejto časti rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia na ktoré v podrobnostiach v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. poukazuje.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že odporcovi ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo

na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu ani žiadne trovy v súvislosti s odvolaním nezvykli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.